

OBLYSIĆ (1) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w ob-).

inf obłysić (1). ◇ [fut 3 sg obłysi. ◇ *praet* 3 sg m obłysił.]

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

Uczynić łysym, ostrzyc do skóry, ogolić (u Żydów znak hańby); decalvare Vulg [co, [kogo]]:

Zwrot: »obłysić głowy«: A dla tego powiada Pan/ iż ia przeto każę odrzeć á obłysić ty márne głowy ich *RejPos* 306.

Szeregi: »odrzeć a obłysić«: *RejPos* 306 *cf* »obłysić głowy«.

[»obłysić i obnażyć«: Obłysi Pan wierzch głowy corek Syońskich/ y obnaży Pan włosy ich [*decalvabit Dominus verticem filiarum Sion, et Dominus crinem earum nudabit*] *Leop Is* 3/17 (*Linde*).

»obłysić i ogolić«: Hanon flugi Dawidowe obłysił y ogolił [*Hanon pueros David decalvavit, et rasi*] *Leop 1.Par* 19/4 (*Linde*).]

Synonimy: ogolić, ostrzyc.

Formacje współrdzenne cf ŁYSIEĆ.

Cf **OBLYSIENIE**, **[OBLYSZONY]**